Kad licemjeri marširaju

Upravo sam ponovo na blog stavio svoj vrlo dug tekst *Upoznajte kasperijance*. U njemu sam, na način koji nijednome muškarcu i ženi prije 100 godina ne bi bio neobičan, nego zapravo prilično banalan, pisao o pojmu sablazni, te o načinima, zacijelo nepoznatim prije 100 godina, ali danas vrlo popularnim, na koje moderni svećenici pokušavaju – da se izrazim neuvijeno – za svoje sirote, zbunjene i u stvari jako blesave ovce pronaći izlaze u nuždi.

Sinoda je, eto, počela, i kao što sam u nekoliko navrata već pisao: plima grimiznog, crvenog ili bijelog otpadništva – raste. Lako je predvidjeti da će modernizam preplaviti mnoge blogove koje ste smatrali pravovjernima, i mnogi svećenici brže-bolje će ponuditi putove prilagodbe. Ipak, sumnjam da će to biti uspješna isprika ovcama kad umru, a kamoli tim svećenicima koji ih ohrabruju u njihovoj gluposti. (…)

Sudeći po raznim znakovima, približava nam se pravi cunami. Ja ću međutim zasad pričekati da vidim. Tko ima oči da čita, neka čita.

Za uvod kazat ću: jadan grešnik kakav jesam, nedostojan i najmanje milosti te sasvim posramljen svojom nesposobnošću da živim kako Krist hoće da živim, ipak se, evo, svečano zaričem da ću, dokle god pišem ovaj blog, radije ostati najizoliraniji, najomraženiji, najizruganiji i najvrjeđaniji katolički bloger u čitavoj blogosferi nego da napišem ovdje i jednu jedinu riječ koju bi, po mojem sudu, neka pobožna starica iz 1914., ili 1954., bila smatrala sablažnjivom i koja bi smućivala katolike. Znam da će se kad umrem vratiti mnogi grijesi da me progone, ali vjernost onomu što naučava Crkva i u što je vjerujući umrla moja baka svagda će me pratiti i, nadam se, uračunati mi se na onaj sudbonosni dan kad će pasti odluka o mojem vječnom usudu. Nije me, doista, nimalo briga koliko će blogera oko mene, svećenika ili ne, podleći duhu vremena. U mene ćete svejednako čuti samo ono što mislim da bi vam pobožne starice bile kazale, i vidjeti crkvene probleme onako kako znam da su ih one vidjele.

Zamislimo, dakle, da dva "jako dobra prijatelja" koja su "slučajno" homoseksualci odluče, oh!, "zajednički snositi životne troškove" i "brinuti se jedan za drugoga". Oni, doduše, osjećaju uzajamnu privlačnost, ali to nema nikakve veze s njihovom odlukom da žive skupa, zar ne? S vremena na vrijeme (stvarno je čudno

kako, jer, na kraju krajeva, to su samo homoseksualci koji žive zajedno u istom stanu, danas kad su struja i *Sky Sports* tako skupi!) "pokliznu se", drugim riječima: počine grozotu koja vapi u nebo za osvetom. A to nas iznenađuje tim više što su "odlučni živjeti čedno", pa je njihovo "pokliznuće" očito neplanirano.

Ali bez brige! Idu oni na ispovijed, u kojoj im svećenik ne kaže: "Sinko, gubi se iz toga stana! Tek tada, kad se prikladno skrušiš, moći ćeš dobiti odrješenje!" Ne, svećenik je "pastoralan": daje odrješenje. Oni će se opet "pokliznuti", i opet, i opet, ali ništa zato: tu je ispovjednik da ih izbavi. Uostalom, oni zapravo žive čedno. To je bar jasno, zar ne?

Ako o tome pitate kasperijance (a za šest, ili dvanaest mjeseci bit će ih tko zna koliko), oni će vam reći da vrijedi isto što i za civilno vjenčane razvedene – obojima treba dopustiti pričest ako: 1) žele živjeti čedno i 2) za svoje su grijehe dobili odrješenje.

A sad se upitajte što bi vaša pobožna pretkinja bila učinila da ste joj u ona vremena takvo što rekli. Da. Opalila bi vam šamar i poslala vas na ispovijed.

Na žalost, današnji svijet ne postupa tako. Današnji svijet: 1) o sablazni nema pojma, 2) neprestano traga za izgovorima ili što lakšim načinima da sve bude po njegovu i 3) misli da samo zato što se nešto događa često, mora biti prihvaćeno.

Razradimo to.

1. Zapanjujuće je da ljudi koji sebe zovu katolicima mogu govoriti da pojam sablazni treba preispitati jer ono što je prije 100 godina bilo sablažnjivo danas više nije takvo. Žalim što se njihov kasperijanski mjehur od sapunice mora rasprsnuti, ali činjenica na koju se pozivaju znači samo to da živimo u vrlo sablažnjivu vremenu. Doista, ni u Sodomi se nitko nije sablažnjavao nad istospolnim odnosima, na svakom koraku. Ali vidite: upravo ju je zato Bog uništio, sve ih poubijavši! Nije rekao: "No dobro, morat ću svoj pojam sablazni preudesiti u skladu sa suvremenim, manje platonskim običajima."

2. Dovoljno sam star da se sjećam vremena kad je grijeh bio grijeh i – točka. Danas pak više nije problem grijeh, nego kako ga zanemariti. Pogledajte samo koliki biskupi, kardinali i obični svećenici nastoje oko toga da se osjećamo dobro. Nije nikakvo čudo što svi kanimo u raj kad umremo, prvim razredom.

3. Živimo u doba kad se sablazan toliko uvriježila u svakodnevnom životu da se pomišlja da sablažnjivo ponašanje sad ima prava koja prije nije imalo. Naravno, niti je imalo ikakva prava onda niti ih ima sada. Zamisao da bismo sablažnjivo ponašanje trebali prihvatiti jer živimo u sablažnjivo doba potpuno je sotonska! I onda se pitamo zašto je *Humanae vitae* zanemarena! Ovo je abeceda modernizma. Riječ je o naprosto besmislenoj ideji da ako grozan pastir dopusti ovcama da se razbježe, pastirsku skrb valja odbaciti jer… ovce su se razbježale.

Kao što ste mogli primijetiti, ne pravim razliku, što se sablazni tiče, između homoseksualnog para koji glumi čednost i heteroseksualnih priležnika koji igraju istu igru. **U oba slučaja posrijedi je očevidna sablazan. Ni jedni ni drugi nemaju se kamo skriti. U oba slučaja radi se o veoma očitom – jer veoma javnom – teškom grijehu. I jedni i drugi isključeni su iz pričesti. I jedni i drugi ako pristupe Presvetom Sakramentu Euharistije jedu i piju vlastitu propast.**

I uzalud je posezati za mantrom *Tko smo mi da sudimo?*, za tim prozirnim oruđem modernistâ i idiotâ. Sablazan je, po samoj svojoj naravi, javna i obvezuje nas, samom svojom naravi, da zauzmemo stav. Ne možemo pred očitom sablazni obnevidjeti pa reći: "Možda večeri provode igrajući *Čovječe, ne ljuti se*." Bio bi to znak ili potpune imbecilnosti, ili vrlo grešne volje za sljepilom, ili pak teškog neznanja o tome što znači sablazniti bližnjega. A što se razlike između jednih i drugih tiče, koja nedvojbeno postoji, jer jedni su bludnici, a drugi protunaravni bludnici, ona nimalo ne utječe na temeljnu odredbu o tome treba li bilo jednima bilo drugima dopustiti da primaju pričest.

No vratimo se korak natrag. Pogledajmo kako su postupali naši predci, ili, ako hoćete, kako je Crkva prije razdoblja ludila izlazila na kraj s ljudskom grešnošću.

Zar u prošlim stoljećima nije bilo pedera? Prostitutki? Nezakonite djece? Bludništva, preljuba, čega god hoćete?!

Muškarci i žene uvijek su bili grešnici. Ništa što je danas tobože normalno nije bilo nepoznato prošlim naraštajima, niti je Crkva bezbrojne grešnike kamenovala na ulici radi odgoja vrlo, vrlo malobrojnih svetih ljudi. Ne. Crkva se brinula za ono što joj je povjereno: da raskajanoga grešnika preveze sigurno na drugu obalu, žestoko se pritom, na cijelom putu, boreći protiv njegove grešnosti. Zato sablazan nije bilo

moguće trpjeti; jer pojedinačne mane pojedinačne su mane, dok je svaka otvorena sablazan – bomba bačena posred kršćanskoga društva.

Nisu naši predci bili ni tako zapanjujuće licemjerni kao moderni kasperi. Nisu se pretvarali da vjeruju kako je u redu da pederi žive zajedno jer tako mogu "zajednički snositi životne troškove" i "brinuti se jedan za drugoga" (a siromaštvo je tada bilo mnogo veći problem nego danas). Nisu imali drskosti da kažu "Tko sam ja da sudim?" kad bi se suočili s nečijim sablažnjavanjem javnosti. Nisu bili tako zaprepašćujuće licemjerni da kažu da "ako netko traži Gospodina", onda je sve manje-više u redu: uostalom, i ne žele imati spolne odnose, zar ne? Samo ih muči visoka stanarina! Žive poput sv. Josipa i Marije, kad vam kažem! Poput svetog Josipa i Marije!

U stvari, razlika između nekad i sad nije u ljudima, niti je u njihovoj grešnosti. Razlika je u tome što je u prošlosti zdrava Crkva činila sve što može da ovce odaleči od grijeha, dok u sadašnjosti bolesna Crkva čini sve što može da ih u njihovu grijehu opravda, učeći ih, usput budi rečeno, zapanjujućem licemjerju ("Mi živimo čedno. Zaista! Barem većinu vremena") zbog kojega posve zaslužena i nedovoljna kazna postaju i najgore uvrede kojima nas zasipaju Židovi, ateisti i sl.

Razmislite, molim vas: kako to da u prošlim stoljećima redovnici nisu imali zajedničke spavaonice s redovnicama, pa možda čak i zajedničke krevete? Zar ne bi kasperijanci rekli da je takva zamisao sasvim u redu jer svatko želi ostati čedan? Pa "ako" bi se tko i bio "pokliznuo", ništa strašno: tu je ispovijed i zatim odmah pričest. – Kako bi se bilo gledalo na takvu pričest? Tko bi je bio mogao uopće zamisliti, a kamoli smatrati dopustivom? I u što se to pretvorila svijest o grijehu ako se danas grešnim doživljava samo još nenalaženje kakva god izgovora za njegovo dopuštenje?

Zaključit ću kratkim autobiografskim, premda anonimnim, zapisom.

Jedan sam od desetaka milijuna posrnulih katolika u ovoj zemlji. Milošću Božjom našao sam put natrag do sakramenata, i danas me zaprepašćuje kako sam, premda odmalena zainteresiran za vjeru, mogao prestati ići na misu, a jasno sam se iz djetnjstva sjećao opomena koliko je to težak grijeh. Odgovor na to pitanje jednostavan je. Prvo: nikad nisam među crkvenim ljudima našao takve koje bih mogao poštivati i u njima vidjeti vodiče u svom duhovnom životu. Bili su zapravo

nešto između socijalnog radnika, klauna, kukavice i gubitnika. Drugo: nitko od tih ljudi nije nikad ustrajao na tome da moram ići na misu, štoviše – nisu ustrajali ni na tome da postoji pakao.

A ja nisam imao pojma. Ili možda ipak jesam? Naravno da jesam, ali, negdje u sebi, odlučio sam se ne obazirati na ono čemu sam znao da sam poučen. *Mea culpa*? Da, *mea culpa*. Odlučio sam vjerovati da opomene iz djetinjstva nisu stvarno važne, pogotovo što im nijedan svećenik u mojoj školi i zajednici nije pridavao važnost. Moj grijeh? Da, *maxima culpa*. No je li mi također, blesavoj ovci kakva jesam, zastranjenje dozvolila pijano blesava klapa onih socijalnih radnika, klauna, kukavica i sirotih gubitnika? I te kako.

A ipak… ipak… čak i kao posrnuloga katolika bila bi me užasnula, doslovce užasnula zamisao da živim priležnički sa ženom, pod istim krovom, znajući da me Isus vidi. A nisam, rekoh, bio nikakav svetac. Ali mi je bilo posve jasno, kao i svakomu u mojem gradu i u mojem naraštaju, da golema razdaljina dijeli slabost nekog čovjeka od iste te slabosti prerasle u način života, naočigled svijeta, uz krajnje nepoštivanje jasnog pravila.

Ponovit ću: čak i mene, posrnuloga katolika, s naravnim spolnim usmjerenjem, užasavala je pomisao na priležništvo. Stoga mi dopustite da budem ponešto iznenađen ponašanjem ljudi koji idu u crkvu svake nedjelje (nadam se) i crkveni im je nauk čisto i bistro pred očima kako to nikad nije mogao biti loše upućivanu trinaestogodišnjaku, ali ne samo što žive u grijehu kao priležnici, možda s istospolnim partnerom, možda u javnom preljubu, napustivši zakonitu ženu i djecu, nego i govore da *žele* primati pričest te da su žrtve ako im se to ne dopusti. Što je to nego tragična parodija kršćanstva, pogotovo ako takvu sablazan počinjaju pervertiti.

Dok ovo pišem, teče sinoda u kojoj crkveni dostojanstvenici raspravljaju o mogućnostima da se sve te skupine – sablažnjive bludnike, sablažnjive preljubnike i sablažnjive pervertite – nekako prošverca te dobiju pravo javnosti.

Ovo je trenutak modernistâ. Pripremite se za brojne izdaje. Pogled upravljajte u dvotisućljetnu povijest prije vas, a ne u idiote pred vama. Nijednom blogeru, pa tako ni meni, ne vjerujte kaže li vam išta protivno onomu što bi vam bila rekla kakva pobožna stara žena ili muškarac prije Drugoga vatikanskoga koncila.

Molite. Molite još više. Činite pokoru.

Ovo je trenutak kasperijanaca. Ali u konačnici – samo časak gluposti u kojem se grimizne, crvene i bijele lude pokušavaju suprotstaviti vječnosti. Za nas tragedija, ali u povijesti Crkve – samo tren. Trenutak sramote od koje će se ona oporaviti. Doduše, nemam iluzija da ću ja to doživjeti, pa mi je utoliko važnije bilo da napišem ovaj tekst. Jadan grešnik kakav jesam, ipak se neće moći jednog dana kazati da videći sablazan planetarnih razmjera – nisam učinio ništa.

http://mundabor.wordpress.com/2014/10/07/